

ΜΙΑ
ΚΑΘΑΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΚΙ ΕΝΑΝ ΚΑΙΡΟ

Μακεδονικός
χαλβάς

Μια Καθαρά Δευτέρα κι έναν καιρό...

...σε ένα όμορφο χωριό γεμάτο ψηλά δέντρα, παρτέρια με πολύχρωμα λουλούδια και αυλές που έσφυζαν από ζωή, ζούσε ο μικρός Οδυσσέας με την παρέα του, την Ειρήνη που δεν φοβόταν τίποτα και τη Σοφία, που πάντα είχε ένα σχέδιο έτοιμο. Το χωριό ήταν χαρούμενο, με φωνές και γέλια – εκτός από ένα μόνο μέρος: το σπίτι του κυρίου Αριστείδη.

Φαντάσου, λοιπόν, τι γινόταν τις μέρες πριν από την Καθαρά Δευτέρα! Κάθε απόγευμα, τα παιδιά μαζεύονταν σαν σπουργίτια έξω από το σπίτι του, αποφασισμένα να φτιάξουν τον πιο εντυπωσιακό χαρταετό που είχε δει ποτέ το χωριό. Και δυστυχώς για τον κύριο Αριστείδη, η αυλή του – με την ξακουστή καρυδιά – είχε γίνει ο βασικός τους στόχος.

Το σπίτι του στεκόταν σιωπηλό, με μια παλιά καρυδιά να απλώνει τα κλαδιά της πάνω του. Ο κύριος Αριστείδης ήταν ένας γέροντας ψηλός και λεπτός, με πυκνά άσπρα φρύδια που έμοιαζαν μόνιμα συνοφρυωμένα και βλέμμα παγωμένο. Η ψυχία ήταν ο καλύτερός του φίλος – δηλαδή, το ακριβώς αντίθετο από τα παιδιά! Κι η αλήθεια είναι πως ο Οδυσσέας και οι φίλοι του, του τάραζαν τη γαλήνη κάθε τρεις και λίγο.

«Γρήγορα, πιάσε εκείνο το κλαδί!»
φώναξε ο Οδυσσέας με μάτια που
γυάλιζαν από ενθουσιασμό.
«Είναι τέλειο για τον σκελετό!»
Η Ειρήνη, σκαρφαλωμένη ψηλά,
είχε γεμίσει τα χέρια της
γρατζουνιές, μα δεν την ένοιαζε.
Τέντωσε το χέρι της - «Κρατσ!»
έκανε το κλαδί.

Το βράδυ, όταν ο Οδυσσέας γύρισε σπίτι, η μαμά του – που τα είχε ακούσει όλα – τον ρώτησε: «Πάλι δεν αφήσατε σε ησυχία τον κύριο Αριστείδη με τον χαρταετό σας;»
Ο Οδυσσέας κατέβασε το κεφάλι. «Μα μαμά... γιατί μας φωνάζει συνέχεια;» Εκείνη του χάιδεψε τα μαλλιά. «Οδυσσέα, κάποιες φορές οι άνθρωποι είναι σκληροί σαν τα καρύδια – χρειάζεται υπομονή για να δεις τι κρύβουν μέσα τους.»

Δεν πρόλαβαν να αντιδράσουν.
Η πόρτα άνοιξε απότομα και ξεπρόβαλε
ο κύριος Αριστείδης.
«Κατεβείτε αμέσως από 'κει!» φώναξε.
«Μην μου πειράζετε την καρδιά μου!»
Τα παιδιά σκόρπισαν γελώντας, με καρδιές
που χτυπούσαν δυνατά, αφήνοντας πίσω
τους μια αυλή άνω - κάτω.

Επιτέλους, ξημέρωσε η Καθαρά Δευτέρα.
Ο ουρανός ήταν καθαρός και ο άνεμος φυσούσε
παιχνιδιάρικα. Τα παιδιά μαζεύτηκαν στην ανοιχτωσιά δίπλα
στο σπίτι του κυρίου Αριστείδη, κρατώντας περήφανα
τον χαρταετό τους. Ήταν φτιαγμένος από κάθε λογής χαρτιά
και για ουρά είχε χρωματιστά υφάσματα που τους είχε δώσει
η γιαγιά του Οδυσσέα, άλλα ζωηρά και άλλα ξεθωριασμένα.
Δεν ήταν τέλειος. Ήταν, όμως, δικός τους!

«Πάμε!» φώναξε
ο Οδυσσέας. Έτρεξαν.
Η καλούμπα ξετυλίχτηκε,
το χαρτί τρεμόπαιξε,
ο χαρταετός πήρε λίγο ύψος...
μα ο αέρας ήταν πονηρός.
Με ένα δυνατό φύσημα,
ο χαρταετός άρχισε να χορεύει
τρελά. Βουτιά πρώτη.

Βουτιά δεύτερη.
Και – ΜΠΑΜ! Καρφώθηκε στα ψηλά
κλαδιά της καρυδιάς του κυρίου
Αριστέδη.

«Ωχ, όχι!» φώναξαν όλοι. Τράβηξαν
τον σπάγκο, αλλά ακούστηκε μόνο
ένας ξερός ήχος: Χρατς!
Το χαρτί σκίστηκε και ο σκελετός
έμεινε να κρέμεται στο δέντρο.
Τα παιδιά πάγωσαν.

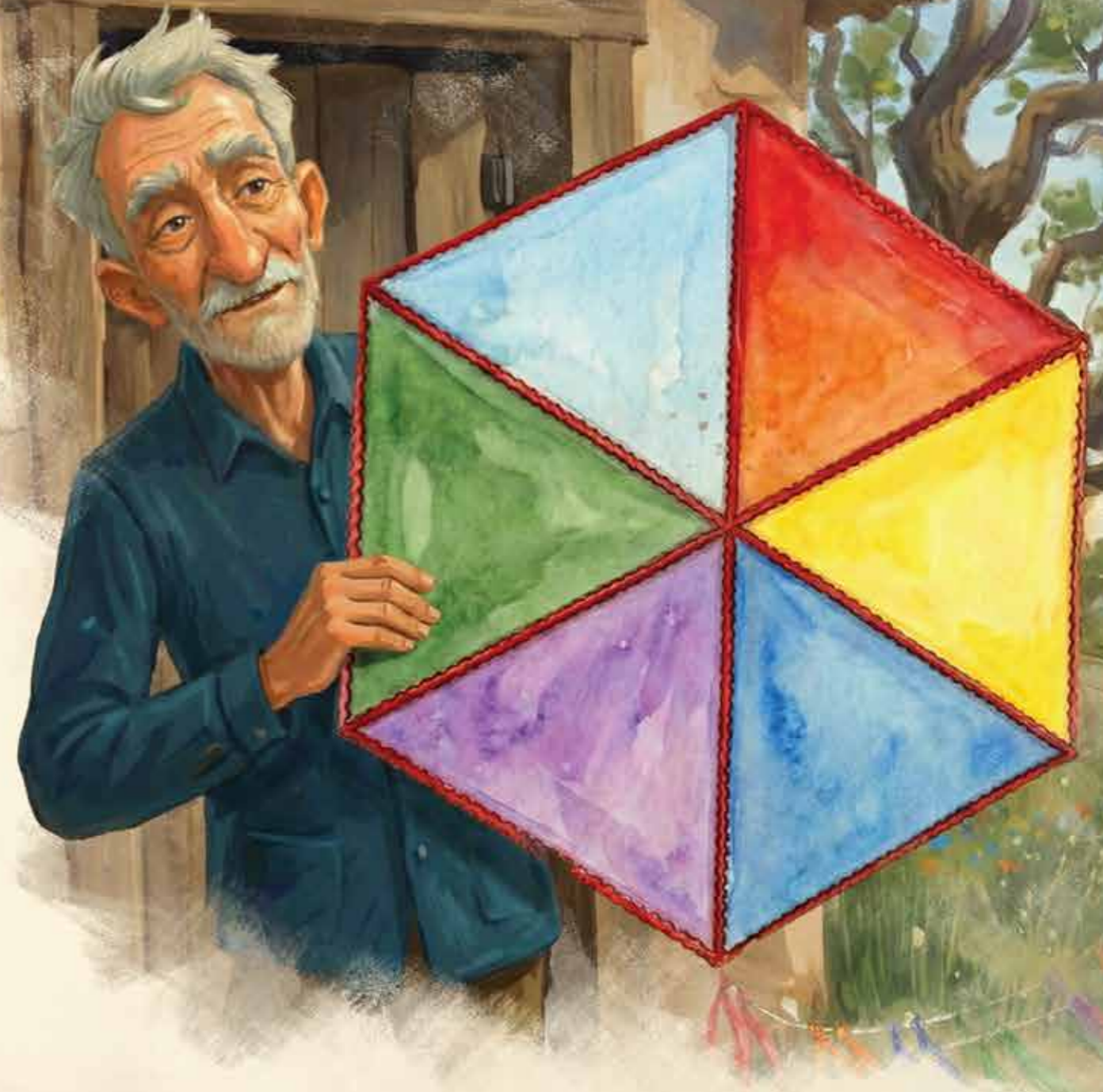

Η πόρτα άνοιξε.
Ο κύριος Αριστείδης βγήκε
έξω χωρίς να πει λέξη.
Έστησε μια παλιά σκάλα στο
δέντρο, ανέβηκε αργά και με
προσοχή ξεμπέρδεψε ό,τι είχε
απομείνει από τον χαρταετό.
Τον πήρε στα χέρια του και
χάθηκε μέσα στο σπίτι.

Η πόρτα έκλεισε πίσω του με έναν βαρύ ήχο. Για λίγο δεν ακούστηκε τίποτα. Τα παιδιά έμειναν να κοιτούν με τα μάτια καρφωμένα στο σπίτι.
«Ε, τον θέλουμε πίσω», φώναξε η Σοφία, «Θέλουμε τον χαρταετό μας!»
Αλλά τίποτα. Η πόρτα, παρέμεινε κλειστή.
«Πάμε να φύγουμε...» είπε με μάτια θλιμμένα ο Οδυσσέας.

Ξαφνικά, η πόρτα άνοιξε ξανά και εμφανίστηκε ο κύριος Αριστείδης. Στα χέρια του δεν κρατούσε πια το κουρέλι που κάποτε ήταν χαρταετός, αλλά κάτι που έκανε τα παιδιά να μείνουν με το στόμα ανοιχτό.
Ήταν ο χαρταετός τους – μόνο που έμοιαζε σαν καινούριος. Τα χρώματά του έλαμπαν και η μακριά, πλουμιστή ουρά του ανέμιζε στον αέρα. «Ε, τι κοιτάτε;» γκρίνιαξε, αλλά τα μάτια του γελούσαν. «Πάρτε τον. Τα ζύγια του έφταιγαν, γι' αυτό έπεσε. Τώρα θα πάει στα σύννεφα.»

Ο Οδυσσέας δεν το σκέφτηκε δεύτερη φορά.
«Κύριε Αριστείδη!» φώναξε.
«Ελάτε κι εσείς. Να μας δείξετε πώς να τον πετάξουμε!»
Ο κύριος Αριστείδης ξαφνιάστηκε.
Το κέλυφος του «καρυδιού» έσπασε!
«Αμέσως!» είπε χωρίς δεύτερη σκέψη.

Τα παιδιά όρμησαν χαρούμενα να πάρουν τον χαρταετό.
«Ευχαριστούμε!» φώναξαν και έτρεξαν προς την ανοιχτωσιά.
Ο Οδυσσέας όμως, αφού έκανε μερικά βήματα, σταμάτησε.
Γύρισε το κεφάλι του πίσω. Είδε τον κύριο Αριστείδη να στέκεται και να τους κοιτάζει. Το βλέμμα του ήταν γεμάτο νοσταλγία καθώς θυμόταν τα δικά του εγγόνια, που κάποτε ήταν κι αυτά παιδιά και του ζητούσαν να τους φτιάξει χαρταετό...

Και έτσι έγινε. Εκείνη τη μέρα, ο χαρταετός των παιδιών πέταξε πιο ψηλά απ' όλους στο χωριό! Βλέπεις, ο κύριος Αριστείδης ήταν μάστορας στο πέταγμα!

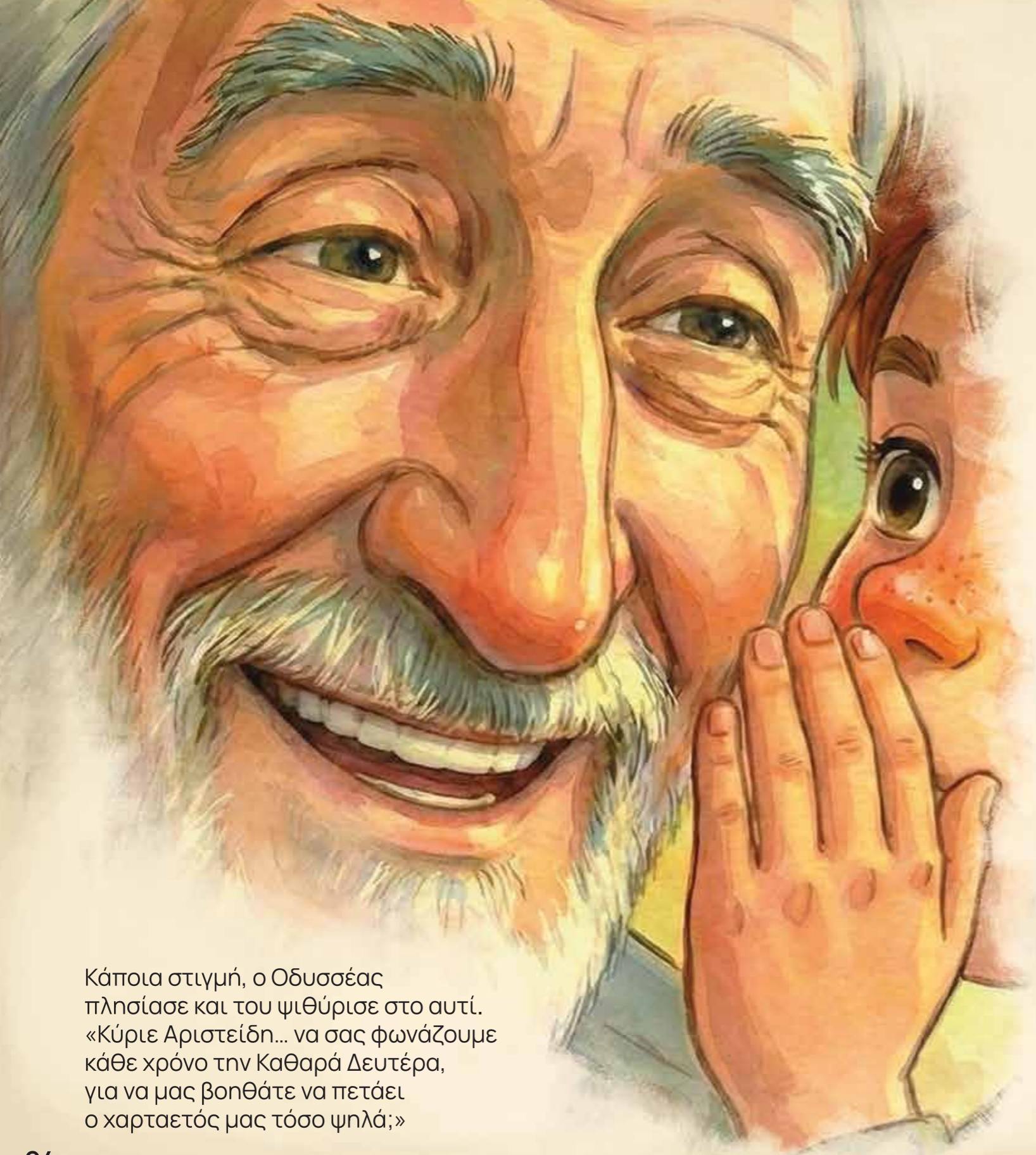

Η ώρα πέρασε, και τα στομάχια άρχισαν να κάνουν «γρρρρρ-γρρρρρ» από την πείνα. Τότε, η μαμά του Οδυσσέα βγήκε έξω να τους μαζέψει όλους.

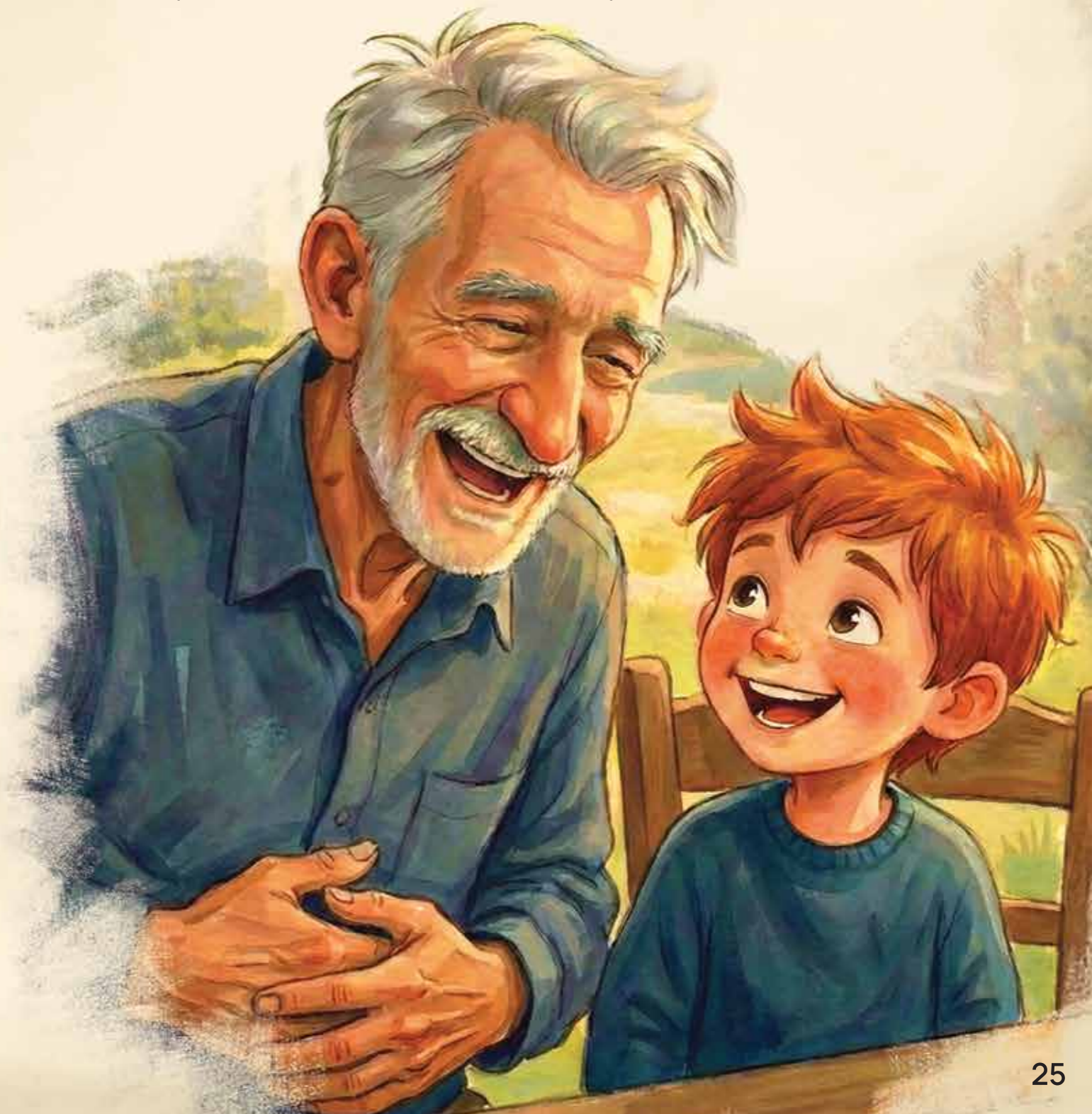
«Έτοιμο το τραπέζι!
Για μαζευτείτε γρήγορα!
Κύριε Αριστείδη, κι εσείς...»

Στο γιορτινό τραπέζι, ανάμεσα στα γέλια και την πιατέλα με τα θαλασσινά, την τραγανή λαγόνα, τον ταραμά και το πιάτο γεμάτο με χαλβά, καθόταν πλέον επίσημος καλεσμένος ο κύριος Αριστείδης. Μιλούσε για παλιές Καθαρές Δευτέρες και όλοι τον άκουγαν μαγεμένοι, σαν να άνοιγε μπροστά τους ένα βιβλίο γεμάτο ιστορίες.

Κάποια στιγμή, ο Οδυσσέας πλησίασε και του ψιθύρισε στο αυτί. «Κύριε Αριστείδη... να σας φωνάζουμε κάθε χρόνο την Καθαρά Δευτέρα, για να μας βοηθάτε να πετάει ο χαρταετός μας τόσο ψηλά;»

Ο κύριος Αριστείδης σήκωσε τα φρύδια του, τον κοίταξε αυστηρά για μια στιγμή και μετά, γέλασε δυνατά. «Μόνο αν μου αφήσετε την καρυδιά μου ήσυχη τον υπόλοιπο χρόνο!» και ξέσπασαν και οι δύο σε τρανταχτά γέλια.

Κι έτσι, μια Καθαρά Δευτέρα κι έναν καιρό,
ο ουρανός γέμισε χρώματα και ο αέρας γέλια.
Μα πιο πολύ απ' όλα, η μέρα γέμισε αγάπη
και στιγμές που μένουν για πάντα στην καρδιά.

Μακεδονικός χαλβάς